

40

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

dnia 20 stycznia 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 22 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 1. (1) Przedsiębiorstwa bankowe, uprawnione przez Ministra Skarbu do zajmowania się handlem zagranicznymi środkami płatniczymi, otrzymują nazwę banków dewizowych lub agentów dewizowych, zależnie od zakresu udzielonych im uprawnień. Uprawnienia banku dewizowego lub agenta dewizowego są udzielane indywidualnie w formie pisemnych dekretów.

(2) Uprawnienia banku dewizowego, jeżeli dekret o udzieleniu tych uprawnień żadnych w tym względzie ograniczeń nie zawiera, obejmują: dokonywanie wszelkich transakcji zagranicznymi środkami płatniczymi z Bankiem Polskim i z innymi bankami dewizowymi, nieograniczony skup w kraju zagranicznych środków płatniczych, jak również — w przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i z zachowaniem właściwych jego przepisów — sprzedaż zagranicznych środków płatniczych, zakup ich za granicą oraz wykonywanie zleceń, wchodzących w zakres obrotu pieniężnego z zagranicą.

(3) Uprawnienia agenta dewizowego obejmują nieograniczony skup w kraju pieniędzy zagranicznych.

(4) Uprawnienia banku dewizowego są udzielane pod warunkiem odprzedawania przez bank dewizowy Bankowi Polskiemu na jego żądanie posiadanych w kraju bądź za granicą zagranicznych środków płatniczych oraz wszelkich należności od zagranicy.

(5) Uprawnienia agenta dewizowego są udzielane pod warunkiem odprzedawania przez agenta dewizowego Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym w terminach określonych przez Komisję Dewizową posiadanych w kraju bądź za granicą zagranicznych środków płatniczych oraz wszelkich należności od zagranicy.

(6) Przedsiębiorstwa bankowe korzystają z udzielonych im uprawnień dewizowych od chwili doręczenia im dekretu o udzieleniu tych uprawnień, tracą zaś uprawnienia dewizowe od

chwili doręczenia im dekretu o cofnięciu tych uprawnień. Ograniczenie lub zawieszenie posiadanych uprawnień dewizowych następuje z chwilą doręczenia przedsiębiorstwu bankowemu odpowiedniego dekretu.”;

2) § 8 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 8. Bankom dewizowym i agentom dewizowym wolno kupować w kraju złoto w postaci sztab oraz monet pod warunkiem, że:

a) banki dewizowe odprzedawać będą skupione złoto Bankowi Polskiemu na jego żądanie;

b) agenci dewizowi odprzedawać będą skupione złoto Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym w terminach określonych przez Komisję Dewizową.”;

3) rozdział III otrzymuje tytuł następujący: „Wysyłanie za granicę środków płatniczych i innych wartości.”;

4) po § 11 wprowadza się nowy paragraf 11 a treści następującej:

„§ 11a. Wysyłanie za granicę złota w stanie przerobionym, platyny w postaci zarówno przerobionej jak i nieprzerobionej oraz kamieni szlachetnych i innych klejnotów jest bez zezwolenia zabronione.”;

5) rozdział IV otrzymuje tytuł następujący: „Wywóz za granicę środków płatniczych i innych wartości.”;

6) § 12 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 12. (1) Kto przekracza granicę na podstawie osobnego paszportu zagranicznego, ma prawo wywieźć za granicę w ciągu miesiąca kalendarzowego środki płatnicze na sumę, nie przekraczającą łącznie równowartości 100 złotych, chyba że w paszporcie zagranicznym jest zawarte odmienne zastrzeżenie.

(2) Jeżeli przekroczenie granicy następuje na podstawie paszportu zbiorowego, wówczas wszystkie osoby łącznie, przekraczające granicę na podstawie tego paszportu, mają prawo wywieźć za granicę środki płatnicze na sumę, nie przekraczającą w ciągu miesiąca kalendarzowego równowartości 100 złotych, chyba że w paszporcie zagranicznym jest zawarte odmienne zastrzeżenie.

(3) Kto przekracza granicę na podstawie przepustki granicznej lub podobnego dokumentu, ma prawo wywieźć za granicę sumę, nie przekraczającą w ciągu dnia równowartości 5 złotych.

(4) Kto przekracza granicę na podstawie legitymacji członkowskiej związku turystycznego, ma prawo wywieźć za granicę sumę, odpo-

wiadającą równowartości 30 złotych, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej jak równowartość 100 złotych.

(5) Zasad ustalonych w ustępach poprzedzających nie stosuje się wówczas, kiedy Komisja Dewizowa ustanowiła normy odrębne.

(6) Z uprawnień, przewidzianych w ustępach poprzedzających, mogą korzystać tylko osoby fizyczne, nie będące cudzoziemcami, pod warunkiem, że przekraczają granicę w miejscach do tego przeznaczonych i zgłaszają całkowitą wywożoną kwotę środków płatniczych organom celnym lub ochrony skarbowej pełniącym służbę w miejscach do przekraczania granicy przeznaczonych.

(7) Osoba fizyczna, nie będąca cudzoziemcem, jeżeli korzysta z zezwolenia Komisji Dewizowej na wywóz za granicę środków płatniczych, papierów procentowych lub dywidendowych, kuponów od takich papierów albo książeczek oszczędnościowych i wkładkowych, może ponadto wywieźć za granicę kwotę, do której wywozu jest uprawniona na podstawie ustępu (1), (2), (3), (4) lub (5), jeżeli w zezwoleniu inaczej nie zastrzeżono.

(8) Osoby, przekraczające granicę, są obowiązane zgłosić organom celnym a na granicy polsko-gdańskiej organom ochrony skarbowej: przy wyjeździe z kraju — wszystkie wywożone środki płatnicze, złoto, papiery procentowe i dywidendowe, kupony od takich papierów oraz książeczki oszczędnościowe i wkładkowe, a przy wjeździe do kraju — wszystkie przywożone środki płatnicze, których sprowadzanie z zagranicy do kraju jest zabronione bez zezwolenia, złoto, papiery procentowe i dywidendowe oraz kupony od takich papierów.”;

7) § 13 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 13. (1) Cudzoziemiec ma prawo wywieźć za granicę bez zezwolenia Komisji Dewizowej środki płatnicze oraz książeczki oszczędnościowe i wkładkowe, zgłoszone przy wjeździe do Polski i uwidocznione na imiennym zaświadczeniu właściwego urzędu celnego lub placówki ochrony skarbowej, stwierdzającym przywiezienie tych wartości z zagranicy do kraju. Zaświadczenie takie w terminie 4-miesięcznym od daty jego wystawienia uprawnia do wywozu tych samych wartości, na które opiewa, przez wszystkie urzędy celne, a na granicy polsko-gdańskiej przez wszystkie placówki ochrony skarbowej.

(2) Przepisu ustępu poprzedzającego nie stosuje się do zaświadczeń wydawanych na granicy polsko-gdańskiej przez placówki ochrony skarbowej, stwierdzających przywiezienie polskich środków płatniczych z Wolnego Miasta Gdańska do kraju. Zaświadczenia takie w terminie 4-miesięcznym od daty ich wystawienia uprawniają do wywozu tych samych wartości, na które opiewają, tylko z kraju do Wolnego Miasta Gdańska.”;

8) § 19 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 19. (1) Zaspokojenie należności od zagranicy za wywiezione towary winno nastąpić w wysokości rzeczywistej wartości tych towarów w zagranicznych środkach płatniczych lub w drodze wypłaty z rachunku zagranicznego wolnego.

(2) Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, są obowiązane we wszelkiego rodzaju umowach z zagranicznymi odbiorcami towarów (także w fakturach) ustalać zaspokojenie należności w sposób zgodny z przepisem ustępu poprzedzającego.

(3) Eksporterzy są obowiązani zaoferować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu niezwłocznie po otrzymaniu całkowitą kwotę zagranicznych środków płatniczych otrzymanych bądź tytułem całkowitej lub częściowej zapłaty za wywiezione za granicę towary, bądź też tytułem należności za przyszłe dostawy towarów.

(4) Eksporterzy są obowiązani udowodnić wobec instytucji wskazanej przez Komisję Dewizową:

- a) dopełnienie obowiązku przewidzianego w ust. (3) lub otrzymanie całkowitej należności za wywiezione za granicę towary w drodze wypłaty z rachunku zagranicznego wolnego;
- b) otrzymanie całkowitej należności za wywiezione za granicę towary w wysokości odpowiadającej rzeczywistej wartości tych towarów, i w tym celu dostarczyć tej instytucji żądanych dowodów i dokumentów oraz udostępnić jej księgi handlowe i korespondencję.

(5) Komisja Dewizowa może zwolnić od obowiązków, przewidzianych w paragrafie niniejszym.”;

9) § 20 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 20. (1) Zaspokojenie należności od zagranicy z wszelkich tytułów (z tytułu usług, odszkodowań, umów o ubezpieczenie, rent i emerytur, opłat licencyjnych i praw autorskich, udzielonych pożyczek, dochodów z przedsiębiorstw, dochodów z nieruchomości, dochodów z praw rzeczowych na nieruchomościach, dochodów z kapitałów itp.) winno nastąpić w zagranicznych środkach płatniczych lub w drodze wypłaty z rachunku zagranicznego wolnego.

(2) Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, zawierając umowę, w której wyniku ma powstać dla nich należność od zagranicy, są obowiązane ustalać zaspokojenie tej należności w sposób zgodny z przepisem ustępu poprzedzającego.

(3) Zagraniczne środki płatnicze otrzymane na zaspokojenie, całkowite lub częściowe, należności od zagranicy, należy niezwłocznie po otrzymaniu zaoferować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu.

(4) Od obowiązków, przewidzianych w paragrafie niniejszym, są wolne:

- a) banki dewizowe;
- b) osoby korzystające w Polsce z prawa zakrajowości oraz zawodowi konsulowie państw obcych i przydani im zawodowi urzędnicy, jeżeli osoby te posiadają obywatelstwo państwa wysyłającego;
- c) mający miejsce zamieszkania w Polsce obywatele tych państw, które w zakresie spraw uregulowanych w rozporządzeniu niniejszym bądź w ogóle obo-

wiązków analogicznych nie wprowadziły, bądź nie stosują ich do obywateli Państwa Polskiego.

(5) Komisja Dewizowa może zwolnić od obowiązków, przewidzianych w paragrafie niniejszym."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

41

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 16 stycznia 1939 r.

o stosowaniu leków przez lekarzy-dentystów.

Na podstawie art. 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 4, poz. 32) zarządzam co następuje:

§ 1. Lekarze - dentyści, mający prawo wykonywania praktyki lekarsko - dentystycznej, mogą stosować oraz zapisywać w postaci recepty środki lecznicze, zmierzające do leczenia chorób jamy ustnej i zębów, objęte farmakopeą polską i szczególnymi rozporządzeniami.

§ 2. (1) Lekarze - dentyści mogą wystawiać zapotrzebowania na środki odurzające tylko do stosowania ich przez siebie samych.

(2) Zapotrzebowania na środki odurzające oprócz nazwy i oznaczenia ilości powinny zawierać:

- a) własnoręczny podpis i jego wyraźną odbitkę,
- b) adres lekarza - dentysty,
- c) datę wystawienia zapotrzebowania i
- d) napis „do stosowania we własnej praktyce”.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram-Kościałkowski

42

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 24 stycznia 1939 r.

o zmianie granic miasta Wierzbnika w powiecie iłżeckim, województwie kieleckim.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 92), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 895) zarządzam co następuje:

§ 1. Z gmin wiejskich Styków i Wąchock w powiecie iłżeckim, województwie kieleckim, wyłącza się obszary stanowiące osiedle Starachowice Fabryczne i włącza się je do miasta Wierzbnika w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Z gminy wiejskiej Styków w powiecie iłżeckim, województwie kieleckim, wyłącza się enklawę o powierzchni 7 ha 900 m², należącą do gromady Starachowice Górne (Górnice)

i włącza się ją do miasta Wierzbnika w tymże powiecie i województwie.

§ 3. Granica miasta Wierzbnika w powiecie iłżeckim, województwie kieleckim, zostaje ustalona jak niżej.

Od punktu wyjściowego, tj. od drogi gruntowej Wierzbnik — Lipie, biegnie granica na północno - wschodzie, na wschodzie i południu starą granicą miasta Wierzbnika aż do linii wąskotorowej kolejki Dyrekcji Lasów Państwowych w Radomiu, po przecięciu której skręca w kierunku południowym i biegnie wzdłuż zachodniej strony toru na długości 60.45 m. Następnie zwraca się w kierunku zachodnim i biegnąc na długości 120.80 m dochodzi do północnej krawędzi szosy państwowej Bzin-Sianki w punkcie, gdzie ulica ks. Radoszewskiego łączy się z tą szosą. Od tego punktu granica zwraca się w kierunku północno - zachodnim i biegnie